

вестникъ за култура и общественъ животъ

Уредникъ: К. Мирославовъ
Редакция — „Шуменска“ 10

Абонъ за 1 год. 50 лв.
за 1/2 год. 30 лв.

Излиза 3 пати седмично
Общи по едновременно

Шапкарница „БОХЕМИЯ“

Съобщава на многобройните си клиенти,
че премести магазина си на

ул. „Царь-Борисъ“ 23

(дъвата страна) срещу чадържията и до представителство
„Балжичиевъ“.

Приема за чистене, боядисване и пре-
фасонирване на дамски и мъжки шапки.

ВИНАГИ ГОЛЪМЪ ИЗБОРЪ

ОТЪ ГОТОВИ ДАМСКИ КАСТОРЕНИ ШАПКИ

приематъ се също такива за поправка и въ работил-
ницата на ул. „ЦАРЬ.БОРИСЪ“ 6 (до кафене „Мон-
донъ“ и бръснарския салонъ „Севиля“) в-
хода въ горния етажъ.

Съ почитание: шапкарница

„БОХЕМИЯ“

Изъ моятъ дневникъ

Зимни впечатления

Студена януарска нощъ. Тежки непрозрачни облаци сѣ надвиснали на небето. Зимата е затрупана съ дебелъ снѣгъ. Отъ време на време зимната хала тича изъ улицитѣ, мете снѣговетѣ, шиба лицата на минаващитѣ, изпивява край ушитѣ имъ и отлита. Въ локалитѣ свирятъ музики. Добре загърнати въ зимнитѣ си палта, минаващитѣ пристигатъ повече якитѣ си, нахлуватъ шапки надъ очи и бързатъ да се прибиратъ на топло. Въ ресторантитѣ маситѣ сѣ препълнени. Келнери тичатъ отъ маса на маса и поднасятъ скъпи гозби и ароматични напитки на натруфени дами и изконтени господа, които водятъ оживени разговори и слушатъ мелодични звукове. Воя се шумъ отъ отваряне на бутилки и тропане на чинии. Вътре е топло, уютно и приятно. А вънъ изъ улицитѣ хората все бързатъ, бързатъ—въ числото на които съмъ азъ и приятеля ми Пьеръ, който на всѣка крачка протестира:

— Вижъ хората какъ живеятъ: пиятъ, ядатъ, веселятъ се, а ние живѣемъ своя сивъ животъ боже да бждемъ стоплени, погалени отъ чира на зимата, — нейната поетичностъ...

Отговарямъ възбудено:

— Не, ние сме добре! Упомни си за хората на труда... вѣколко жалки банкноти, които тѣ получаватъ едвамъ плащатъ хлѣбътъ имъ. Тѣ незнаятъ удоволствия, нежаятъ ласка, нежаятъ всичко онова което ние имаме...

Приятеля ми, ме загледа внезапно, като безумецъ после вдигна рамо и посочи къмъ насѣдалигѣ по маситѣ дами и господа:

— Значи, споредъ тебе само тия олимпийски богове и богини иматъ право да се ползватъ отъ всичкото това? Само тѣ сѣ създадени за удоволствията на живота? Другитѣ — болшинството не сѣ хора, тѣ нѣматъ право да се веселятъ, нѣматъ право да тѣпчатъ обширнитѣ салони, постлани съ меки килими. Нѣматъ право презъ топла стая да съзерцаватъ шеметния танецъ на снѣжинкитѣ...

Тѣ сѣ роби, нали? — Роби за които е определено вечно да робуватъ и вечно да бждатъ голи, гладни, претиснати отъ вечни нужди?...

Думитѣ на приятелѣтѣ ми се сляха въ единъ, като удари на тежкъ чукъ върху мека стомана — тѣ ме жегнаха съ непоносима болка като разтворена рана:

— Не, това искамъ да кажа... Всички имаме право да се ползваме отъ предѣстатѣ, благата на живота... Всички сме хора...

Не това...

— Какво именно, кажи! — отговори нервно приятелѣтѣ ми.

Продължихъ тихо:

— Искахъ да кажа, че сравнително насъ хората на физическия трудъ сѣ десетки пъти по зле поставени и, че тѣ сѣ онези, които би трѣбвало да негодуватъ, а не ние които що годе сме добре и които малко искаме да знаемъ за тѣхната нищета...

А, че това е така най-красноречиво ни говори нашего нежелание да идемъ при тѣхъ, на тѣхвата бедна трапеза, да вкусимъ отъ тѣхния черенъ залъкъ и нашата алчна жажда да придобиемъ онова, което шомъ го имаме, ще имаме и упрецитѣ на всички онези, които пъкъ тѣ тогава ще бждатъ като насъ...

Въ отговоръ на тези последнитѣ мои думи приятеля ми изцеди само едно студено „лока нощъ“ и после тръгна надолу изъ една онемела улица.

Зимната хала, все така бѣсно тичаше, метеше снѣговетѣ и пронизваше съ ледени стрели. А вътре въ локалитѣ зареждаха се радостни минути за господата, които сѣ весела усмивка слѣдяха шеметния карнавалентъ танецъ на палавитѣ снѣжинки презъ матовитѣ стѣкла и тѣпо долавяха, вънъ пиши ледения зименъ вѣтъръ и въ лудъ бѣгъ се спуща въ неизвестността.

Зимановский